

SEYİT ONBAŞI

Çanakkale Boğaz Muharebesi'nin en önemli isimlerden birisi hiç şüphesiz Rumeli Mecidiye Tabyası'ndan görevli Seyit Onbaşı'dır. Görev yaptığı topun vinç kolunun bozulması nedeniyle, tabyasındaki ağır toplardan kaldırarak işlemez hale gelen topunun atışını devam ettirmişti. Seyit Onbaşı,1936 yılında kendisi ile yapılan mülakatta 18 Mart 1915 tarihini şöyle anlatmıştı:

“Düşman gemileri güdük ayın [Şubat] son günlerinde bir yol Boğazı'ı zorlamış ve boyunun ölçüsünü almıştı. 5 Mart [18 Mart 1915] günü idi. Ben Kilitbahir Mecidiyesi'ndeki uzun 24'lüklerin üçüncü topunda idim. Ortalık yeni ağarıyordu. Tarassutlar boğazın ağzında düşman gemilerinin bugün fazlalaşmakta olduğunu kumandana bildiriyordu. Bizim her şeyimiz tekmildi. Tam saat sekizde boğaz tarafından doğru bir gümbürtü koptu amma bu evvelkilerine hiç benzemiyordu. Düşman bu sefer çok şiddetli ateş açmıştı. Biz de mukabele ediyorduk. Bir aralık bizim tabyayı buldurur gibi oldu. Önce birkaç gülle tepemizden aşarak denize düştü. Sonra önümüzde deniz sularını minareler gibi havaya kaldırdı. Bir aralık toz duman içinde kaldık. Ortalık azıcık yatışınca ne oldu ki diye bir bakındım. 38'lik bir düşman mermisi bizi biraz körlemiş. Büyük bir çukur açarak sağa sola zarar yapmıştı. Topun metaforası kırılmış, ihtiyat mermi yolunu bozmuştu. Asıl yol sağlamdı. Yalnız toprak altında kalmıştı. Topumuza çok şükür bir zarar olmamıştı. Hemen yolu temizledik. Toprak altında kalan çavuşumuzu kurtardık amma ondan ümit kalmamıştı. Sade soluyordu o kadar.

Onu hemen geriye gönderdik. Bu sırada kumandan bir kırılan metafora koluna, bir de boğaza doğru bakıyordu. Ben de baktım. Boğaza doğru. Ne göreyim, düşman gemileri ağır ağır içeriye girmiyor mu? Hemen geriye fırlayarak araba üzerinde duran koca merminin başında boyunlarını bükmüş bakmakta olan arkadaşları araladım. Bir kere mermiyi kucaklayacak oldum, yağlı olduğundan elimden kaydı. Elimi biraz topraklayarak bir dizimi yere koydum ve mermiyi sırtladım. Kendimi topun ağzında buldum. Merdivenleri ilk defa nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Gene aşağıya atlayarak 2., 3., 4., mermileri sıra ile taşımaya başladım. Kısa bir zaman sustuktan sonra aslan topumuz gene gürlemeye başlamıştı. 4. mermiyi attıktan biraz sonra idi.

Gonca Suyu tarassut mevkii, iki mermimizin isabetini bildirmişti. Bu haberi de duyduktan sonra bana gülleler ufak bir saman çuvalı kadar yenik [hafif] geliyordu. Bir aralık kumandan artık yeter yoruldu Seyit gel bak düşman kaçıyor diye beni tarassut yerine çağırdı. Şunu da çıkarayım beyim de gelirim dedim. Ve son gülleyi de çıkardım. Sonra kumandanın yanına vardım. Sanki denizin üzeri yanıyordu. Sağda solda iki gemi kara dumanlar, kızıl alevler

içinde yana yana batıyordu. Bu sıra biri daha tutuştu. Arkadakiler dönmeye bile vakit bulmadan geri geri giderek boğazdan çıktılar. Benim görebildiğim bu kadardı. İleride bizim Rumeli yakasında kim bilir neler oluyordu? Sonra öğrendik ki düşmanın beş gemisi [3 olacak] batmış ve yalnız bize o gün düşman gemileri 723 mermi sallamıştı. Öte yanını siz düşünün. Bu kadar gürültüde bize çok az zarar olmuştu. Amma o gün akşamüzeri denizden epey de balık toplamıştık.

Sonra da yalnız Türklere has olan koyu bir tevazula:

-İşte bu kadar, dedi. Muradına erdin mi? Bunu yazacak ne var sankim?

-Seyit sana madalya falan verdiler mi?

-Bir gün beni çağırdılar, bunu sana Alman generali gönderdi dediler, göğsüme bir madalya taktılar.

-Resmini o gün mü çektiler?

-Çocuk musun efendi be, o gürültüde yanımıza resimci mi sokulabilirdi? Bir hafta sonra paşalarla beraber bizim tabyaya bir resim zabiti geldi de o çekti.

-Sana da verdiler mi?

-Resim çektikten bir hafta kadar sonra bir gün beni kumandan çağırdı. “Bak Seyit” dedi “Al, bu senindir.” Bir de ne göreyim? Bir ufak kitap. Ta başta benim resmim. Hırslandım. Resmim başa konacak adam mıydım ben? Bir de içini açtım. Daha birçokları var. Onları görünce ferahladım amma.benim resmim başta diye bir türlü ısınamadım. O kitap daha sonra kayboldu.”